

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАНА“
 вносить: в Австрії:
 на цілий рік . . . . . 24 К
 на пів року . . . . . 12 К
 на чверть року . . . . . 6 К
 на місяць . . . . . 2 К

За границю:
 на цілий рік: зі щоденною ви-
 силкою 7 доларів або 14 рублів;
 з висилкою двічі в тиждень 6 до-
 ларів або 12 рублів; з висилкою
 що суботи 5 доларів або 10 руб.
 Поодинокі числа по 10 сотаків.

Телефон Редакції ч. 1484.
 Конто почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-суспільний дневник.

„Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
 бо руске ми серце і віра руска“. — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім
 неділь і руских свят о 5 год.
 по полудні. — Редакція, адміні-
 страція і експедиція „Руслана“
 при ул. Хмельовського ч. 15, II.
 поверх. Експедиція місцена
 в Агенції Соколовського в васа
 жі Гавсмана.

Рускися звертає ся лише на
 попередню застору.

Рекламації лише неопечат
 в вільні від порта. — Оповіст
 звичайні приймають ся по ц
 20 с. від стрічки, а в „Надіс-
 нім“ 40 сот. Подяки і приватні
 донесеня по 30 сот. від стрічки

До якої цілі веде російська пропаганда в Галичині?

(Дальше).

В III розділі автор обговорює „Значеніє Прикарпаття“ (Галичини) для Росії і задає насамперед питанє, що таке „Прикарпатская Русь“ сама по собі і в російській історії, яке она має значінє для Росії взагалля особливо для православія?

По коротенькім огляді минувшини Галицької Русі вказує на се, що она мала участь у визволеню Московщини з татарского ярма, що в Галичині вийшов св. Петро, митрополит київський, сподвижник в. кн. москов. Івана Калити і що навіть в останніх часах (оправославленє Холмщини) давала Галичина Росії цілий ряд людий і патріотів для „народного і державного діла“ (московщени і оправославлюваня Холмщини). Згадує, що цар Петро В. був кілька раз в Галичині, цікавив ся сим краєм і заступав ся за православних перед польським королем і папою, „словомъ, рускіє государи сознавали всегда глубоко, что это земля русская православная, і что она достояніє ихъ отцевъ и следовательно ихъ наследіе.“ Але сі „природні взаємини“ (общеніє) перервались, як „Німці австрійскіі захопили Галичину“, каже дальше автор і тому було би се злочином, лишати судьбі „нашу подлинную Русь“ в хвилі, коли она дає о собі знак житя.

А на друге питанє, яке значінє має „русское Прикарпатье“ для Росії в загалі а особливо для православія — відповідає автор, що Галичина має для Росії значінє твердині** (кріпости) пограничної, сторожевий полк Росії, котрий очищує перед Росією дорогу в її елементарнім поході для виконаня великих задач світа. Се сивья підпора (оплотъ) православія полудневих областей Росії. Севал (плотина), о який опирає ся все темне море римского католицизму, і не може через него перебити ся і вдерти ся в північні околиці православія.

Автор порівнює Галичину з лісом, котрий ще удержує чорні тучі римского езуйтизму і они не можуть вдерти ся ще з цілою силою в просторі поля православія. Але як Росія допустить до того, щоби сей ліс вирубано, тоді щезне та охорона на границі. Однак вже й тепер захитаний ґрунт православія і поки час повинна Росія скріпити сей ліс

*) Сам автор сі слова подав товстими буквами. — *Ред.*

**) Се слово також подав сам автор товстим письмом — *Ред.*

(т. е. Галичину), котра кличе о поміч і се лежить в руках Росії, бо ще не можна знати, яку ролю відіграє Галичина в російській історії і в історії російского православія. „Въ чинхъ р нахъ будетъ эта крѣпость въ рунахъ того будетъ ключъ въ Россію, тотъ будетъ хозинъ всей южной полосы Россіи“.

Отже Прикарпатє се ключ до Росії!..

Автор зазначивши, що Галичина є стратегічним ключем задля топографічного положеня і руского населеня та віроісповданя (православний обрядъ этаго населенія) може бути використана сею державою, в котрій руки дістане ся. Вказує отже дальше, що Австрія старає ся всякими способами дістати сей ключ в свої руки, приспособити его і використати для своїх цілий, що також Папа Урбан VIII, намагав ся Русь притягнути до Риму і говорив: O mei Rutheni, per vos ego Orientem spero convertendum, кола „перван петля лжеуніи была наброшена на шею несчастной Западной Руси“... І тому вбито Австрія і взути старають ся впоіти в руске населенє Галичини, Буковини і Угорщини: 1) ненависть до православія, 2) до самодержавія 3) до Росії і протиставити сему: 1) католицизм, 2) конституційний анархізм, 3) сепаратистичне українофільство.

Щоби перетворити Прикарпатє в тих напругах і ужити відтак яко орудє проти Росії, уложено систематичний план, митрополит львівський гр. А. Шептицький, котрого автор брошури називає так само, як посол Цегельський назвав у „Ділі“ (отже оба подали собі руки!) намагав ся, „притворяєсь покровителемъ твердыхъ, словить ихъ на удочку и надуть тѣхъ и другихъ“ і знищити „православный обрядъ“.

Висловивши що „унія“ Русинів, се „лжеунія“, що се „отступленіє“ отъ православной вѣры, що нинішня Галицька Церква не уніятська, але „Римопорабощенная Галицкорусская православная Церковь“ вказує на се, що сили „у нашихъ борцовъ“ (московфілів) вичерпують ся з кождим днем, що они ще тепер держать ту крѣпость у своїхъ руках, але ворог вже починає користувати ся побідами і розставляє по всіхъ кутках сіти „у льтранонтаньского паука“ і тому не можна дальше спокійно приглядати ся, поки та крѣпость буде здобута, але треба помагати не Галичинам, бо російська історія не знає ніякої Галичини, а тільки одну „Русь“ Треба отже звернути бачність на organica прагася Поляків, на підпольну роботу Congregatio de propaganda fide, на українофільство, котре стоїть в звязи з „Ржондомъ Народовымъ“.

Крайна отже пора подбати Росії о се, говорить автор, щоби та крѣпость (Галичина) не подала зовсім у руки названих щоби чинників, бо се може Росії заподіяти вели-

ку шкоду і тут дальше розводять ся він над тим, як викинути в користь Росії нинішне положенє в Галичині, щоби сей ключ дістав ся в руки Росії і служив для її цілі.

(Дальше буде).

Допись з Самбірщини.

(Вражіня з Маркіянового свята в Самборі).

Затихли на хвилю домашні крамоли на землі Галича. Сини рідної неньки забувають на домашні свари, а всі лучать ся в одну, могутню громаду, щоби гідно помянути творця нашого народного відродженя, що видвигнув з вікової поненіри рідне слово і ним серцем до сердець промовив.

Давиш і дивуєш ся, як се свята еднає розведаних, як лучить розбитих на части і на вні виявляєсь могутним, одноцїлим, непоборимим тілом, хотій ту і там виривають на верх довголітні непорозуміня, котрі однак старають ся втихомирити, залагодити, щоби не зневажити народного свята.

І в Самборі глядів я на се свята, глядів в радостию в душі на море голов, що покрили площу перед церквою, неначе тулились під докром чудотворної ікони Пречистої Діви, щоби умолили у неї ласки, залагодженє розбурханих пристрастий, викликаних несумлінними, або тупоумними робітниками на нашій рідній землі, умолили ласки і липшої долі для свого народу.

В округ церкви злучились в вінець всі верстви, селяни, селянки, шляхта в тисячних рядах, урядники, пані, ученики, робітники і робітниці, великі і малі, старі і молоді.

Подібного здвигу народу не рідко бачить ся! Глядячи на свята в Підлиску і в серці краю Львові не начислив я більше народу, чим на сім святах в Самборі.

Подумав я, що могутна ся народна ідея, могутне рідне слово, коли змогло згуртувати мільони народу в цілім краю. Пішли за сим рефлексіи, як великий і непоборимий був би сей нарід, колий зрозумів завива своїх гейш... Та на жаль свята згуртувало, зєднало, а по святах? Одна чорна нитка, що тягнєсь від часу межусобиць княжих, повторяєсь за гетьманщини, не урвалась і тепер.

За се велике народне свята в Самборі належить ся щира подяка ініціаторам, що горячими словами визвали синів землі самбірської до шанованя свого провідника Маркіяна.

Прислухуючись в Підлиску і у Львові святачням промовам і підмовц̄ духа, який викликували, сподівав ся я і в Самборі почути коли не першорядних мовц̄, то бодай старанно і уміло оброблені і виголошені промови. Коли порівнаю кількадесятитисячний здвиг народу, его настрої і піднеслу хвилю з виголошеними наче вічєними промовама повстає так різкий контраст, який годі промовчати. Нарід зійшовсь помолитись за душу свого

пробудителя, але попри се почути теже слово, котре би его загрило, побудило, оживило. Могутнє було слово нашого Маркіяна, хотій оговилось сумом, коли змогло пробудити нарід з вікового сну і загрити его до праці над своїм відродженем. Таке слово бажав я почути і може як раз се мов бажанє вразило мене так сильно. На провідницю на прибудівці, умщеній зовні церкви, де відправилось бог служенє, вийшов і попри місцевого пароха і декана о. Рабія, о. Петрика, пароха в Бабина і о. Онишкевича, посла Самбірщини і др. Цегельський, як мені сказано в місцї делегата Товариства „Просвіта“ у Львові. З уст делегата полила бесіда в разу рівна, відтак уривана, переплітана фразами, так що мимо зусиль годі було винайти провідну гадку. Виведена ш. послом теория, що „Руска Трійца“ представляла нинішні три партії в Галичині і є їх зародком, викликала, не розумію чому, живі усміхи на лицах товаришів, особливо по порівнаню партій в Шашкевичом, Головацким і нещасним угодцем Вагилевичом. (Може би котрий з професорів літератури обробив сю теорию, бо зі сторони політиків віддай стверджена; я-ж яко лікар на ній не розуміюсь).

З других частий промови замітив я одно, в чим годжуєсь, кресанє власних сил з народу і вироблюванє чистих як хрусталь характерів. Ой здалиб ся такі характері! Думаю, що хотій Самбір є провінцією, однак і тут бажалиб почути мови оброблені з огляду на зміст і форму тим більше, що в громадилсь всі стани, а з інтелігенції сотки — на свята Шашкевича.

Годі знов від людей вимагати більше над се, що дати можуть і до чого суть спосібні. Не розумів я тільки, як миг комітет занимающий ся устроєнем свята брати на себе тільки праці. Не досить аранжуваня здвигу, впорядкованя свята, а ще підніманє ся відправи Богослуженя, проповіді, промови і відкриваня пропамятної таблиці і кінцевої промови.

Се, здаєсь за много праці на одних і тих самих людий — і то двох з них. Чиж би до сеї праці не знайшлось досить людий у Самборі і Самбірщині?

Чей на відозві бачив я адвоката, радників, професорів, а в здвизі досить святичеників, ирєцїнь буилиб не відказались від помочи комітєтові, а так двох людий, крім прибувших їм до помочи двох послів мусіло всему дати раду.

З початку думав я, що в місця сего не вільно промовляти святачням людям і в тім лежать причина піднятя тільки праці, але коли побачив др. Цегельского в товаристві святичеників, не миг я собі сего пояснити, що сему за причина. Хибаж се моглиб пояснити місцеві люди.

По відправі рушив похід. На переді впорядчак п. Боберський, брат львівского голсви Соколів, за ним кінні Соколи, дальше село за селом в таблицями на котрих виши-

ФУТРА

дамські і мужєскі, для міст і до подорожи, боя, зарукапки, шапки, — спеціальний і незрівняний вибір футрянних жакетів для пань. — Товар добірний, виконанє першорядне, поручає магазин і першорядна робітня футер **АНДРІЯ КУЗЬМ.НЬСКОГО** у Львові, ул. Валова 9 (будинок Львівского Банку). 20 процент дешевше як всюди.

Мальця Блявштайн

Львів, ул. Валова 11.

Поручає наймодїльни коронки, апликації, матерій шовко і на сукні і блюзки та ріжні фуля и. Штучні цвїти, фіранки, столове білє зефря, ширинґи, швайцарскі гафти, батисти гафтовані, ажурові пончохи і фільокос, камаші і трикоти на зиму та ріжні перебрчя для пань в найбільшій виборі.

населене Галичини не мало би з него найменшого хісна; взагалі так уложена пропозиція не є можлива до прийняття.

Бесідник обговорював відтак поодинокі пропозиції і зазначив, що галицькі хлібороби не зможуть видержати нових тягарів, а особливо власителі низше 5-моргових господарств, які творять в Галичині 70% всіх господарств, яких дохід вносить 150—300 корон.

Обезпека на випадок хвороби не має для галицьких селян вартости, бо наслідком великого віддалення від осідку лікаря Каси хорьких, не будуть могли уживати помочи лікаря. Також рента на випадок неспосібности до праці не має для галицького мужика ніякої користі, бо вона має бути плачена лише за випадки, які лучать ся в підприємствах. Мужик має лише право до ренти на старість, яка є дуже мала. Іменем свого сторонництва заявляє ся бесідник проти такої обезпеки і сто сторонництво буде поборювати пропозицію, яко шкідливу для сільського населення.

По промовах головних бесідників і фактичних спростованях відіслано пропозицію до комісії суспільної обезпеки.

Палата приступила до нарад над пропозицією в справі з а н я т я ж е н щ и н і д і т ь и в г і р н и ц т в і.

По короткій розправі відіслано ту пропозицію до комісії.

Відтак промовляв п. Кернер (молодочех), мотивуючи наглість свого внеску в справі іменована судіїв в Чехах.

При кінці засідання п. Курилович в запиті до предсідника зазначив, що в останніх часах уживає ся назви: галицьких і буковинських Малоросіяни.

Голоси руських послів: „Малоросіяни“ нема зовсім.

Курилович: „...або, як від 1848 р. називає ся „Русинів“, вдуманою назвою „Українців“. Він питає, чи предсідник не покине той зовсім незвісної народної назви.

Містопредсідник Пернерсторфер відповів, що кожда група послів може назвати себе, як хоче, а президія не може про те рішати, бо то є автономічним правом кожного сторонництва. О скільки запит пос. Куриловича відноситься ся до спису клубів видавничого канцелярського, в котрім оден розділ має напись „Українське Сторонництво“, то і ту ужито власне той назви, котру собі сторонництво вибрало.

На конець міністри Георгі і Гохенбургер відповіли на цілий ряд запитів, після чого засідання замкнено; слідує відбуде ся у второк о год. 11. рано з першою точкою денного порядку звіт комісії в справі правильника.

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх реставраціях, каварнях, торговлях і привіднувати нам нових передплатників в кругах своїх знайомих.

Італійско-турецка війна.

Фактом є, що Турки станули сильною ногою на всіх важніших точках триполітанського побережа. Біля Бенггазі заняли они важну стратегічну позицію, віддалену лише о 3 кіл. від зовнішніх італійських укріплень, а в Триполісі завладіли не лише жерелами води в околиці Бумеліяна, але також касарні артилерії і кінноти на полудне від міста.

Італійці за те дуже скромні. Про погроми своїх військ або нічого не говорять, а згадують, що найбільше про „дрібні зустрічі“, або грозять ворогови своєю флотою. Прилюдна опінія в Італії сильно непокоїть ся таким ставом положення, вкинемом цілих мільонів в непевну гру і каліцтвом цілих тисячів італійського юнацтва і домагає ся енергічної воєнної акції.

І дійсно забирає ся Італія з цілою силою воєнної машини до непевної гри. Її флота кружляє по Егейським морі і жде лише на приказ, щоби збомбардувати турецькі побережа, заняти турецькі острови та заблокувати дарданельський пролив. Рівночасно переводить ся в краю мобілізація третого з ряду експедиційного корпусу. Дня 19. с. м. починено перші приготування мобілізації; біля Генуї та Неаполю ждуть вже кораблі, що повести мають цвіт Італії на жир арматам.

Як бачимо, Італія готуєть ся до війни у величчому стилі, по слабій та невдатній прелюдії.

На полі бою. До Царгороду наспіли депеші з Триполісу з вісткою, що дня 19. с. м. турецькі війська заняли важні стратегічні становища на 3 кіл. від Бенггазі, здобули 6 армат і множество амуніції. Урядова турецька депеша стверджує, що дня 21. с. м. здобули Турки керницю Бумеліяна біля Триполісу. Італійці втратили 650 вбитих і ранених та багато полонників.

До Берліна депешують з Триполісу, що на розказ головного італійського коменданта розстрілено 2 турецьких офіцерів, яких найдено біля італійських становищ з трома скринями динаміту, пекольною машиною і рисунками італійських становищ. Перед екекуцією оба турецькі офіцери закликали: „Най живе вітчизна!“ „Най живе султан!“

Італійські утікачі. „Die Zeit“ доносить з Триесту, що поверх 1000 італійських утікачів перебуває в Тиролю, Каринтії і Стирії, які не повертають до Італії зі страху, щоби їх не покликано до чанної служби в армії. В Триесті та Фіюме є много італійських утікачів.

Протинімецька агітація в Італії. „Köln. Ztg.“ доносить з Медіоляну, що італійська печать що раз енергічніше виступає проти німецької печати (яка, як звісно, писала правду про звіврства Італійців в Триполісі) і домагає ся видалення всіх німецьких дописців з Триполісу і бойкотування німецьких денників в ресторанах та готелях італійських.

Найновіші вісті. Аг. Стеф. доносить з Триполісу під вчерашною датою о півночі: „Воєнний корабель „Carlo Alberto“ відкрив над ранком огонь на Бускапо. Сильна буря, що тревала аж до ночі, перешкоджувала острілюванню. З сеї причини мусів балон покинути розвідні чинности“. З Бенггазі доносить, що вчора вечером прийшло до зустрічі з ворогом, якого небаком відперто, після звісток з доброго жерела, втратив ворог в бою коло Дерви дня 16. с. м. 110 вбитих.

Війна а галицькі залізничі. „N. Fr. Presse“ доносить, що наслідком війни Італійців і Турків в Триполісі європейська плавба на Середземнім морі улягла великим змінам, наслідком чого зайшли також зміни в торговельнім русі між поодинокими країнами. І так торговці збіжа в Росію, що вивозили збіже головню Чорним морем, тепер посилають свої висилки Галичиною. Є се одна із причин теперішньої діяючої недостачі вагонів в Галичині. Крім того наслідком неврожаю в західній часті Австрії і Німеччині, галицькими залізничними перевозять незвичайно великі висилки насіння цукрових буряків з Росії до Німеччині і західної Австрії. Також галицькі картоплі, давніше зужитковували в галицьких броварах, тепер сотками вагонів перевозять до Чех, Німеччині і Швайцарії, де відчуває ся недостача картоплі. Наслідком того в цілім залізничнім галицьким русі запаувала така надбизка, що тепер треба 3 рази тільки вагонів, що в нормальних часах.

Ворохобня в Китаю.

В положенню, яке витворило ся в Китаю з причини ворохобничого вибуху, наступив небезпечний зворот. Зі Сінганфу, в провінції Шенсі, надходить чутка, що там недавно твора урядила різню серед європейської оселі і межі іншими вирізала німецьку родану Генне. Хоч стало ся се ще перед місяцем, то сеї випадок є дуже важний і від ворохобничого руху відокремлений, бо ворохобники не тільки повдержували населене від напасти на чужинців, але і їх окружали своєю опікою. Різня отже в Сінганфу може дати чужим інтересованим державам нагоду вступити оружно, щоби заперити собі якийсь хосен з китайського перевороту.

О скільки можна вносити з заміток німецьких консервативних часописів, то німецьке правительство, заклопотане іншими справами, не вмішає ся чинно в китайські справи, хіба зажадає задосить учинення. Натомісь Зєдинені Держави вже від кількох тижнів домагають ся спільного посередництва держав в китайські справи і вислали вже навіть відділ війська для адержаня підприємчivosti Японії. Інші держави, як Росія і Японія мають також свої пляни. Що з того замотаня вийде, покаже не далека будучина.

Власть Юаншікая. Оноді виданий едикт увільняє Юаншікаю від обовязку являти ся що дня на послуханню, а тим самим признає

ся єму більшу свободу і усуває ся на другий плян регента.

По доносеням з китайських жерел дня 20. с. м. виконано убийчий замах проти особи Юаншікаю

Різня. „Frankfurter Ztg.“ з Пекіну доносить: Потверджує ся, що у Фенті вирізано європейців, а крім них 20 тисяч Манджурів. У ворохобничім таборі ширить ся неагода. Часть ворохобників є ворожо настроєна до європейців. Участь держав при заведеню ладу треба уважати за неминучу.

Звіт з діяльности Виділу „Львівського Бояна“ за адміністраційний рік 1910/11.

(Конець).

В цілі виобразованя солісток для хору „Львівського Бояна“ признав виділ товариства чотиром членам стипендії співу у „Висшій Музичній Інституті“, а одного члена, що обрзаує ся в Медіоляні, наділено підмогою;

Для підручної бібліотеки вилітографовано: 1) Лисенка: „Туман хвилями лягає“, 2) Вахнянина: „Купальний хорівід“, 3) Вахнянина: „Дует з опери „Купало“, 4) Людкевича: „Дністрованка“.

Годить ся згадати, що з вистави в Стрию прислано товариству срібну медаль, признаву в р. 1910. за збірку народних музичних інструментів та видавництво нот.

Відпоручник Виділу, др. Мих. Волошин вбив гвізд в прапор „Сокола Батька“ і зложив при сій нагоді лепту на закупно площі.

В поході на сьвяті Маркіяна брав Виділ участь, а три виділові несли гарний вінець в виді ліри з написю: „Співакови галицької України — Львівський Боян“.

З сегорічних концертів признав Виділ слідуєчі датки: з Тарасових концертів на фонд стипендійний ім. Шевченка що остає під варядом „Просьвіта“, квоту 600 корон, а з концертів в память Маркіяна квоту 1500 корон на фонд стипендійний Поета. Останню квоту зложено рівнож до депозиту товариства „Просьвіта“.

З подякою годить ся згадати, що др. Остап Людкєвич віддав бевкориство товариству до виведеня на концертах цілий ряд своїх композицій, та що д. Микола Лисенко прислав „Львівському Боянові“ останніми часами свій новий твір на мужеский хор „Псалми Давидова“ (Шевченків переклад).

Спис членів.

Члени почесні:

Анатоль Вахнянин † 11. II. 1908 р.
Лисенко Микола
Шухевич Володимир
Др. Волошин Михайло
Колесса Філарет
о. Нижанковський Остап
Др. Людкєвич Станіслав
Др. Федак Стефан
Яса видка Олена.

Члени дійсні:

Агошович Вікторія
Др. Ардан Стефан
Артимович Петро
Балакян Роман
Барвіньська Галія
Бачинська Ольга
Берест Петро
Др. Березницький Іван
Бережницька Ольга
Білас Стефан
Білоголовка Осип
Білковський Іван
Бідинська Ростислава
Бірецька Олександра
Блавацький Василь
Блавацький Дмитро
Бородівчич Євген
Божеїно Юлія
Будзиновський Леонард
Вацаківна Аполонія
Вахнянин Богдан
Вахнянин Данило
Вахнянин Денис
Вахнянин Остап
Вітошинський Ярослав
Виннацький Маркіян
Гайдерівна Юлія
Гарасевич Михайло
Гарасовський Володимир
Грицькова Олександра
Гнатковський Станіслав
Говківчичева Марія
Городський Адам
Гриневичева Катерина
Гринів Володимир

Гузарівна Люба
Гузар Роман
Геців Іван
Гулевич Броніслав
Дембіцький Осип
Дідух Михайло
Добрянська Олена
Доманікова Володимира
Доманик Йосиф
Дрималик Йосиф
Дудар Вікентій
Жмур Юрко
Залеский Осип
Захарчук Антін
Іванчук Іван
Іскревичівна Станіслава
Калитовська Мелія
Кліч Омелян
Кмичкевичівна Марія
Костек Мирослав
Козак Володимир
Колессова Марія
Колодівна Зофія
Др. Копаць Іван
Кордуба Володимир
Коренівна Анастасія
Др. Косак Лев
Котович Володимир
Кравців Михайло
Красноопера Стефан
Кривавичівна Зофія
Кузьмичева Стефанія
Кипріян Іван
Лев Володимир
Лев Марія
Левичий Володимир
" Остап
" Юрій
Левичка Антоніна
" Володимира
" Зофія
" Шасна
Лежогубська Стефанія
Львівська Марія
Ліщинський Михайло
Лопатинська Неоніла
" Юлія
Малишевська Анна
Матіївна Зофія
Мельник Николай
Мозолик Василь
Микитей Гриць
Насальська Олена
" Ольга
Неділька Володимир
Огоновський Іларій
Окпичева Марія
Оренчук Василь
Палів Василь
Паньківський Косів
Паньківна Марія
Парахоняківна Олександра
Паславський Альфред
Пачовський Омелян
Пеленьський Олекса
Перфецький Євген
Попелівна Анастасія
Пшенюрський Нестор
Реваковичівна Марія
Рожанковська Ірина
Рибачок Михайло
Рудавський Мирон
Др. Рудницький Стефан
Савіцька Стефанія
Др. Савчак Юлія
Савчакова Галія
Савчук Олекса
Савельяк Михайло
Сілецький Ксенофонт
Сімянович Ярослав
Сінгалевич Николай
Славак Іван
Старосольська Марія
Стефанівка Стефанія
Др. Студинський Кирило
Студинська Леонтина
Ступницький Клявдій
Ступницький Стефан
Українська Марія
Федусевич Мирон
Федусевич Роман
Форостина Євген
Фурдас Йосиф
Хотинецька Стефанія
Чайківський Адам
Чайківський Антін
Чапелська Ольга
Черкавський Олекса
Чума Василь
Чумак Євген
Шешарович Іван
Шеховичівна Ася
Яворовська Анна
Яримович Іван.

Було членів 154
Вступило в р. 1910/11 29
Разом 183

НОВИНКИ.

— Календар. В суботу: руско-кат.: Йосафа-та; римо-кат.: Катерини. — В неділю: руско-кат.: Івана Злат.; римо-кат.: Конрада.

